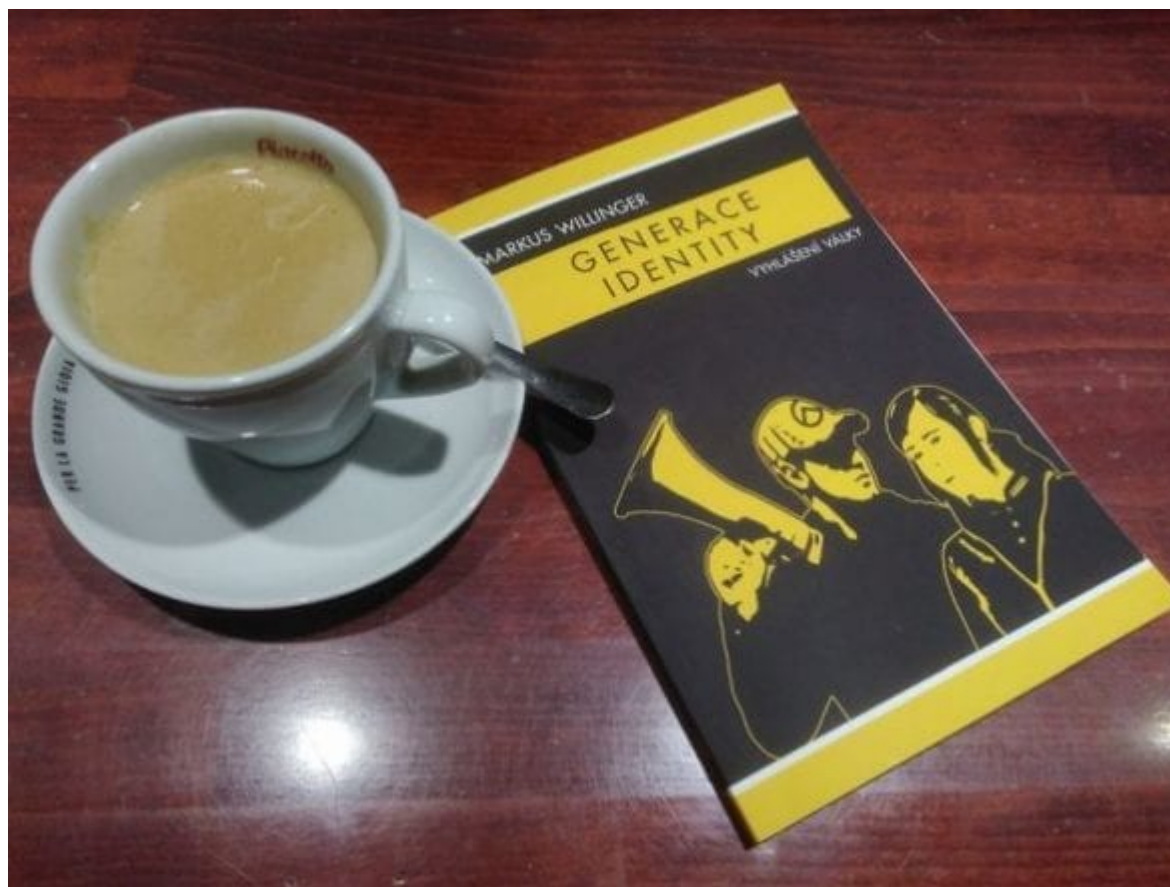

*Nemusíte patřit k „pražské kavárně“, abyste si mohli ke kávě dopřát kvalitní četbu. Podpořte knihu **Markuse Willingera - Generace identity!***

Autor: E.X.

Nedávno se mi při setkání s aktivistou Generace Identity dostala do rukou drobná, leč obsahem hodnotná publikace, především pro svůj aktivizační potenciál. Sami vydavatelé publikace z nakladatelství Arktos řekněme narovinu přiznávají, že kniha není politologickou či sociologickou studií, ale manifestem, ještě přesněji vyhlášením války. Nechť tedy válka nejen idejí započne.

Na Západě se pomalu ale jistě etabluje mládežnické protestní hnutí nespokojené se současným Duchem doby. Jako formu svého protestu volí moderní a efektivní zpracování civilizačních problémů a i jistou mediální zkratku. Hnutí je úspěšné především ve Francii, ale má již své velké pobočky například v Německu či Rakousku. Nově vznikly pobočky i kupříkladu v České republice, Itálii nebo Maďarsku. Velkou energii a je třeba říci že i podstatnou část členů organizací přinesla imigrační krize a hlavně neschopnost a nechota

předních západních politiků jí čelit, kdy západní politici lidově řečeno jen strkají hlavu do písku, žvaní a omdlévají při slově rasismus. O blaho a bezpečnost původního obyvatelstva jim očividně nejde. Společně s minimální důvěrou v masmédia a s možností sdílet informace přes internet se Evropa dostává do dost výbušné situace a různým ideovým hnutím se otevírají dříve nevídané možnosti.

Kniha na první pohled působí civilním dojmem a je pěkně graficky zpracovaná, jak je už u knih vydaných u Arktosu dobrým zvykem. 1] Publikace obsahuje 41 krátkých esejů týkajících se evropské identity, její kultury, jejích nepřátel, volby zbraní identitářů a možnostech jejího zachování. Rovněž zde lze nalézt několik předmluv, ta první je od **Philippa Vardona**, bývalého aktivisty francouzského Bloc identitaire, který se nyní věnuje úspěšně politice pod značkou Front National Marine Le Penové. Třetí je od samotného autora knihy, kde osvětluje základní pojmosloví knihy, s kterým pak nadále pracuje. Druhá je poznámkou k českému vydání od **Adama Berčíka**, kdy její autor zasazuje reálie knihy do českého kontextu, obecně by se dalo říci, že Západ kopírujeme se zpožděním několika desetiletí, a s tím přebíráme i jeho některé problémy, které můžeme řešit dnes již jinak, než se o to pokoušeli různí aktivisté tehdy. Budoucnost je v tomto ohledu otevřená.

Z esejů v knize obsažených se mnou nejvíce rezonuje 4. esej *O politice*, kdy bych jen doplnil několik postřehů vyčtených z knih českého sociologa Jana Kellera, 2] který se velmi rád věnuje francouzské politice a francouzské sociologii, z nichž přebírá řadu mechanismů, jež budou časem platné i u nás. Je třeba říci, že jen málokdy se úplně mýlí. Stát je nejen ve Francii poslední výspou sociálního systému, kdy soukromý sektor si z něj bere doslova všechny zisky a na stát se snaží rozložit všechny náklady. Tudíž v manažerském žargonu s ostříháním t.j. „zefektivněním, zúžením“ státu dojde i k likvidaci veškeré sociální politiky, to samé koneckonců přiznává i Willinger, když se baví o nepokojích v Paříži, především v roce 2007.

Nepřátelé:

Nepřátele Markus Willinger naprosto jasně definuje jako osmašedesátníky, tedy lidi nikoliv narozené v roce 1968, ale odkojené ideologií a étosem tohoto revolučního roku, jenž v evropskoamerickém kontextu znamenal významný přelom. Étos tohoto druhu myšlení, jakožto nejsilnějšího myšlenkového proudu na Západě silně ovlivnil i vznikající postmodernu, již se doposud nepodařilo překonat, nicméně pokusy ve sféře ideologické zde již jsou. Novou levicí by se dalo vymezit tím, že na rozdíl od staré dobré levice, t.j. autentické (původní marxismus a anarchismus) nahradila boj proti kapitalismu bojem proti bílému heterosexuálnímu muži, který pro ni znamená kořen všech problémů a útlaku. Autentická levice cílila svou agendou na pracující vykořisťované dělníky a někde při nedostatku dělníků i na drobné zemědělce. Nová levice naopak směřuje svou agendu na „údajně“ utlačované, což znamená tzv. „LGBT+“ komunitu, etnické menšiny nebo feministky. Jenže ti už si svá práva vybojovali a nemají další důvod pokračovat v boji za věc nové levice. Nová levice si proti sobě také poštvala téměř celou zbylou dělnickou třídu. Dost organizací podporujících její agendu se nechává vydržovat státem, popřípadě finanční oligarchií, v rámci nepotřebných neziskových

organizací, čímž její ideologové ztratili zájem bojovat proti kapitalismu. Je třeba říci, že nová levice od 60. let v boji proti kapitalismu nepokročila ani o jeden malý krok a nepodařilo se jí svrhnout ani jeden kapitalistický režim. Její strategie se tedy jeví ve svém hlavním cíli jako chybná a nezaslouží si nic jiného než překonání. Rovněž původní cíl nové levice, antiglobalismus, byl opuštěn, když se její podpůrné organizace dnes nejvíce starají o to, jak Evropu i Ameriku zaplavit co největším počtem neevropských imigrantů.

V ideologické oblasti mají tedy identitáři poměrně velký prostor, pokud nová levice opustila dvě své nejtěžší témata: revoluci a antiglobalismus.

Nedostatky knihy:

S tím rovněž souvisí jedna ze základních **esejí**, která mi v knize chybí, a to esej o kapitalismu. Různí západní ekonomové se dlouhodobě prou, v čem to vlastně žijeme, a nenacházejí společnou odpověď, jak už to tak v postmoderní společnosti bývá. Nabízí se možnosti hned několik.

Žijeme v demokracii – kdy jsou perzekuovány určité názory – anglická novinářka **Katie Hopkinsová**, americký student **Andy C. Ngo**, to jsou jen někteří, skutečných disidentů Západu je mnohem více. Potlačovány bývají i názory vědecké, kupř. Kevin B. MacDonald a v našem prostoru Petr Bakalář. 3] Nefunguje zde tudíž ani svobodné prostředí bádání.

Žijeme v multikulturní společnosti – kdy se do evropských států stěhují různá etnika, vytlačují původní obyvatelstvo, 4] vytvářejí své vlastní kolonizované území spravované jako paralelní *polis*, kde platí jejich vlastní zákony, uznávají své vlastní autority a se zákroky z vnějšku – policie, záchranáři, hasiči – **zatočí pomocí kamenů a zápalných lahví.**

Nejpřesnějším pojmenováním současného stavu věcí by tak nejspíše bylo, že žijeme ve Vlčím věku severských ság, v éře filosofie Moci a logiky Síly, v hyperkapitalismu, který nemá soucit naprosto s ničím a lidského soucitu využívá pouze jako pochybné PR strategie. Tímto je třeba se zabývat, což mi v knize znatelně chybí.

Řešení:

Nikdy jsme se nenacházeli v podobné situaci, neomylná řešení tedy neexistují. Ale máme svou vůli, vůli k životu a vůli k moci – a to není zrovna málo. Díky cenzuře a jisté prudérnosti nové levice je možné, že pokud budou identitáři vystupovat inteligentně, budou mít argumenty a svá média, mohou způsobit ideologický obrat na evropské politické scéně a započít kulturně etnické obrození, které nazývají evropskou reconquistou. Důležitý je především aktivní přístup, což zmiňuje i Willinger ve své knize. Základními pojmy pro každého identitáře by měly být přirozená inteligence, rétorika, sebezdokonalování a získání praxe v tom, co dotyčný dělá. Kniha *Generace identity* by mohla být pro začínající aktivisty pomyslnou první vlašťovkou. Své čtenáře si jistě najde. 5]

Poznámky:

- 1] V roce 2016 u nás v češtině vyšla publikace Guillaumea Fayeho *Proč bojujeme*. Pevně doufám, že lidé sdružení okolo Délského potápěče budou v publikaci knih od vydavatelství Arktos pokračovat.
- 2] Převážně jeho nejznámější: *Tři sociální světy: sociální struktura postindustriální společnosti*, Praha 2010 ale i novější: *Nová sociální rizika a proč se jim nevyhneme*, Praha 2011.
- 3] Blokování působení **prof. Kevina B. MacDonalda** na amerických univerzitách, fyzické útoky na jeho osobu. Mediální blokáda Petra Bakaláře a kupř. zrušení jeho vystoupení v rádiu.
- 4] Odborný sociologický termín pro tento fenomén zní: Bělošský úprk (White flight).
- 5] A to i v zahraničí, doposud vyšla v 8 jazycích, připravují se navíc nově vydání i v polštině, chorvatštině, holandštině a anglická audiokniha.